

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό φρ. χρ. 10
20 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 20

ΠΟΥΛΕΤΑΙ: Στα κισκία της Πλατείας Συντάγματος, Όμοιοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Όφθαλμιατρείν) Σταθμού Έπογειών Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή Πλατεία Στουρνάρα, Έξ άρχεται) και στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συντρομή του πληρώνεται μπροστά κλείνει για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ

Ξυπνήσανε πάλι, ύστερ' από την καταστροφή της «Έλπίδας», κι άρχισαν να λαβαίνουν «δραστήριο» μέτρα για τοίς σκυλοπνίχτες των άμμοπλοϊκών εταιριών. Έτσι έγινε κι άλλους. Έπιθεώρηση βαποριών, έμποδισμός ταξειδιών, διαταγές νάλλαχτούν μηχανές, να έφοδιαστούν με βάρκες και σωσίβια, κακό και φασαρίες, φωνές, κ' ύστερ από λίγο ένα πούφ! καθώς πάντοτε.

Τά βιπόρια ταξειδεύουνε με χαλασμένες μηχανές, δίχως βάρκες και δίχως τάλλα τα χρειαζόμενα, οι διαταγές ξεχνιούνται, οι άρμόδιοι παραδίνονται στον μακρόμο ύπνο τους και—καμωρώστε τάποτελέσματα.

Παντού και πάντοτε—στο Ρωμαϊκό, μαθές!—τά ίδια. Σε κάθε δουλιά μας, σε κάθε μας υπόθεση, «Άμα συμβεί κανένα κακό, άνοίγουμε τά μάτια μας, μα για μιá στιγμή—για να τά ξανασφαλήσουμε άμείως.

Τι να τάραδιάζει κανένας ένα ένα; «Όλοι τά έξερουμε κι όλοι τά λέμε. Τούτο μοναχά και φτάνει: Με την άνεμυλιά που δείχνουμε στο ζήτημα των βαποριών, δεν παίρνουμε μονάχα κόσμο στο λαμό μας, μα ρήχνουμε στο βούρκο και το γόητρο του ναυτικού μας του έμπορικού. Θαρρείτε πως, άν γίνουν ένα δυό τέτια σαν της «Έλπίδας», θάχει το κουράγιο ο Κωνσταντινουπολίτης ή ο Άσβανίτης ή ο Άλεξαντινός ή όποιος άλλος δικός μας από το Έξωτερικό, όσο πατριώτης κι άν είναι, όσο κι άν έχει τη διάθεση να υποστηρίξει δικό του πρᾶμα, να ταξειδέψει με Ρωμαϊκό καράβι, σαν ξέρε πως έννιακόσια στα χίλια έχει φόβο να πνιγεί;

Καλός κι ο πατριωτισμός, μα κοιτάζει κανένας και για το τομάρι του. Και γι' αυτό θέλουμε να πούμε, πως αυτή ή περίφημη έπιτροπή που έπιθεωρεί κάθε χάρη φεγγαριού τα καράβια, να είναι παντοεινή και να μη σταματούσε ποτέ τη δουλιά της. Είπαμε πως δεν πρόκειται μονάχα για το κόσμο που άδικοχάνεται, μα για το ναυτικό μας που κάθε λίγο και λιγάκι κουρελιάζεται.

ΝΑ ΓΙΝΕΙ!

και δεύτερο Πανεπιστήμιο με τους παράδες του Δόμπολα. Συμφωνάτατοι. Και να βγάξει κι αυτό έπιστήμονες με το τσουβάλι και να γεμίσει τη Ρωμισούνη απ' άκρη σ' άκρη με γιατρούς και με δικηγόρους, που να κυνηγάνε όχι πελάτη με το ντουφέκι—άφου πελάτης δεν θά υπάρχει, μιá και βγούνε δλ' οι Ρωμιοί έπιστήμονες—μα ο ένας τον άλλου.

Και το Πανεπιστήμιο το δεύτερο να γίνει στην Κέρκυρα, ή όπου άλλου, μα όχι και στην Άθήνα, καθώς προτείνανε μερικοί. Ένα μᾶς φτάνει έδώ, για να σιγυρίσει τη μιή Ελλάδα. Το δεύτερο να δουλέψει για το σιγύρισμα της άλλης μιής, κ' έτσι τ'όνα από δώ και τ'άλλο από κει θά τά καταφέρουμε μιá χαρά και—ποιός ξέρει;—μπορεί να βάλει ο καλός Θεός το χέρι και να φάει τ'όνα τ'άλλο κ' έτσι να γλυτώσουμε μιá και καλή κι από τά δυό

ΚΑΠΙΟΣ

λοχίας—γειά στα χέρια του!—έδωσε την προπομηνή άπάντηση στον άρχιλογά κ. Φιλάρετο για κάπια του συνταγή «πρὸς κατασκευήν στόλου» που κάπου δημοσίεψε.

Ό λοχίας, θαρρετά και ξάστερα, είπε στο ν κ άρχιλογά πως ή καλύτερη συνταγή για να φτιάξουμε καράβια είναι νάνοίξουμε όλοι τά πουγγιά μας και λόγου του, κύρ Φιλάρετε, μονάχα το στόμα σου άνοιξει και ταμπουνάζ συνταγές.

Δεν ξέρομε πως τήνε βρήκε αυτή την παληκαρήσια άπάντηση ο κ. Φιλάρετος, μα έλπίζουμε να παραδέχτηκε κι αυτός, κι άς μη βγήκε να το μολογήσει, πως τ'όγγά θέλουμε μογοιά για να βαρτούνε και τά καράβια παράδες για να γίνουνε.

ΣΑΝ ΕΡΘΕΙ

ο κ. Μαρασλής με το καλό έδώ, να μη θαρρεθεί να κάνει μιá βόλτα στα δυό τρία καλά βιβλιοπωλεία μας και να ζητήσει να τότε κατεβάσουνε κάτω στις άποθήκες τους.

Έκει θά δει σε σωρούς, σκονισμένους κι άραχιασμένους και σκοραφαγωμένους τους τόμους της Βιβλιοθήκης που ξόδεψε τόσους παράδες για το τώπωμά τους και τόσο ένθουσιασμό άδικα.

Άν κάνει την έπίσκεψη αυτή ο κ. Μαρασλής κι άν κουβεντιάσει μ' ένα δυό ανθρώπους με γερό κι όχι με δασκαλομουχλιασμένο μυαλό, θά δει τι καλό μεγάλο μπορούσε να κάνει στο Έθνος άν ξόδευε τά μισά, και λιγώτερ' άκόμη λεφτά απ' όσα ξόδεψε, και τύπωνε άνθρωπινά και χρήσιμα για τους Ρωμιούς βιβλία, ύποστηρίζοντας έτσι και την άληθινή φιλολογία μας.

Ένας από τους πρώτους δηγηματογράφους μας, ο Παπαδιαμάντης, χρόνια τώρα άκρτεράει τον Μαρασλή του για να του μαζώσει σε βιβλία τά σκορπισμένα δώ και κει έργα του.

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ

Ζήτημα που άπασχόλησε την έβδομάδ' αυτή τής λογίους μας ήτανε ο διορισμός του Γραμματέα του Βασ. Θεάτρου. Γράφουμε Τρίτη βράδυ και δεν μπορούμε να ξέρομε άν ίσια με σήμερα, που διαβάσετε το «Νουμά», λύθηκε το ζήτημα και διορίστηκε Γραμματέας ο άπόστρατος κριτικός κ. Τέλης Πεταλάης, που ίσια με την Τρίτη το βράδυ είχε τις περισσότερες έλπίδες.

Υποψήφιοι για την θέση αυτή παρουσιαστήκανε πολλοί, όλοι με τά ίδια προσόντα: Ό Ενόπουλος, ο Τσοκόπουλος, ο Κουρούπης, ο Μουχλίδης και δεν ξέρομε πόσοι και ποιοί άλλοι άκόμα. Μα σαν άποτύχανε, μαζωχτήκανε όλοι στο Ζαχαράτου κι άρχινήσανε να βρίζουνε το Ιασιλικό, έξόν από τον Κουρούπη, που με ύστεροβουλία ο άλιτήριος, δεν άνοιξε το στόμα του, έλπίζοντας πάντα πως άφου άπότυχε ως Γραμματέας, μπορούσε καμιά μέρα να πετύχει και να γίνει Δραματέας του Βασ. Θεάτρου—ήγουν να μπορείς να παραστήσει τον περίφημο Σαχλασάρ και τ'άλλα πενήνταδυό δράματά του σ' αυτό.

ΔΥΟ

φημερίδες την περασμένη Τρίτη, το «Άστρ» και το «Σκρίπ», καταγγείλανε τις «Άθήνες» πως τους κλέβουν με περισσή μπερμπαντιά τά τηλεγραφήματα.

Δεν άπορήσαμε καθόλου γι' αυτό. Συνειθισμένα πράματα. Κι άλλη φημερίδα—άν όχι κι άλλες—έκανε το ίδιο, κι άλλη θά το κάνει αύριο. Ό τόπος, βλέπετε, που θέλει να μορφώσει την κοινωνία, καταντάει να μένει ο ίδιος άμόρφωτος.

Μά μᾶς πείτε τώρα. Μα δεν πέρασε πολύς κειρός που οι «Άθήνες» καταγγείλανε έναν δικαστή πως τους κράτησε μιá συντρομή και χαλάσανε τον κόσμο για το «φοβερό σκάνδαλο» που στο τέλος άποδείχτηκε και οκτανταστικό.

Κι αυτό από τά συνειθισμένα. Μερικοί δημοσιογράφοι μας δε τ'όχουν για τίποτα να κουρελιάσουν έναν άνθρωπο, άρκει μονάχα με το κουρελιασμα αυτό να κάνουν θόρυβο ή ναυξήσουνε λίγο την κυκλοφορία του.

Ήθικός ο σκοπός, βλέπετε.

ΜΗΔΕΙΑ*

Ποιητική μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΤΙΑΛΗΤΗ

(Συνέχεια)

Χορός: (άπελπισμένοι πιά να σωθούνε)
Άπό πέτρα θε νάσαι ή από σίδε-
ρο πλασμένη, ω άθλία, άφου έσύ
Με το χέρι σου, ω μοίρα σου! παίρνεις;
Τών δικών σου παιδιών τη ζωή!
Μιá μονάχα έχω άκούσει γυναίκα
Μιá και μόνο από χρόνια πολλά,
Την Ίνώ που οι Θεοί την τρελλάναν
Κ' ή γυναίκα του Δία ή θεά,

Σαν την έκανε νάβγη απ' το σπίτι,
Φρενιασμένη να τρέχη στη γή,
Άπό άπόκρημο πέφτει άρογοιάλι:
Τά παιδιά της να πνίξη ζητεί...
Μα μ' εκείνα άφανίστη κι αυτή!

Ποιος μπορούσε στο νού του να βάλη
Τρομερώτερο φόνο από μι' άλλη;
Ό γυναίκεο κρεβάτι σε μύρια
Πως τον άνθρωπο βάζεις μαρτύρια!

ΜΕΡΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΑΣΟΝΑΣ: (Ήρθε με πολλούς ανθρώπους του)
Γυναίκες, που στεκόσαστε κοντά σ' έτούτο
Τό σπίτι, άκόμα ή Μήδεια ή κακούργα μέσα
Είνε ή μήπως έφυγε; Γιατί εκείνη, μόνο
Στά τρῖσβαθ' άν κρυφτεί της γής ή στην αίθερα
Τετράψηλα με φτερωμένα το κορμί της

* Η άρχή του στο 108 φύλλο του «Νουμά»

'Αν θύνασε, θεί να γλυτώση απ' τούς ανθρώπους
Του Βασιλέα! 'Η μή θαρρεί, ύστερ' απ' τὸ φόνο
Τῶν βασιλειάδων, πῶς μπορεί χωρίς να πάθῃ
Νὰ φύγῃ! Μὰ ὅσ' γι' αὐτὴ διόλου δέ με μέλλει:
Μόνο τὰ παιδάκια μου ἦρθα δὴ νὰ σώσω,
Μήπως οἱ συγγενεῖς τῶν δυῶ τῶν σκοτωμένων
Νὰ ἐκδικηθοῦνε θέλοντας τὸν ἀγριο φόνο,
Ποῦ ἔκανε ἡ μάνα τους, μαζί της κοῦ τὰ βλάψουν!

ΧΟΡΟΣ:
Δὲν ξέρεις, ἔρμε 'Ιάσωνα, ὅ,τι σ' εὑρῆκε ἀκόμη;
'Αλλῶς νὰ μούλεγεσ ἀυτὰ δι' ἰθύνοντες τὸ στόμα!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Τί; Μήπως νὰ σκοτώσῃ τὸθαλε κ' ἐμένα;
ΧΟΡΟΣ:
'Η μάνα ἡ σκύλα τῆσφραξ τὰ δυο παιδιὰ σου!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
'Αλλοίμονο! τί λές; Μ' ἀράνισε ἀπ' τὸν κόσμῳ!

ΧΟΡΟΣ:
Μὴ λογαριάζῃς ζωντανὰ πλιὸ τὰ παιδιὰ σου!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Καὶ ποῦ; ὅζω κοῦ τὰ σκότωσε ἢ στὸ σπίτι μέσα;
ΧΟΡΟΣ:
Τίς πόρτες ἀνοίξῃ νὰ ἰδῇ τὰ δυὸ σφαγμένα!

ΙΑΣΩΝΑΣ (στοὺς ἀνθρώπους τους):
Σεμνυτλῶστε γλήγορα τίς πόρτες, τόρα
Ρίξτε τίς κἀτου, ἀνοίξτε τίς, ἀκόλουθοί μου,
Νὰ ἰδῶ διπλῆ τὴ συμφορὰ: τὰ σκοτωμένα
Παιδιά μου, καὶ νὰ ἐκδικηθῶ τὴ φόνισσά τους!
(Ὁρμούν στις πόρτες).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΜΗΔΕΙΑ: (Βγαίνει ἀπάνω σὲ γρῶσθ ἔρμα δῶρο τοῦ
παπποῦ της τοῦ 'Ηλίου. Τὰ παιδιὰ της εἶνε
στὸ ἔρμα νεκρὰ).

Τίς πόρτες τί τρανάζεις; καὶ νὰ τίς ἀνοίξῃς
Με τοὺς λαστούς ζητᾷς, ζητώντας τὰ παιδιὰ σου
Τόρα νεκρὰ, κ' ἐμένανε τὴ φόνισσά τους;
Μάτια τὴν κόπο σου μὴ χάνῃς; κὶ ἐν ἐμένῃ
Χρειάζεσαι, ὅ,τι θέλεις νὰ μοῦ εἰπῇς, εἰπέσ μου:
Γιατί χερί ἀπάνω μου ποτέ; δὲ θὰ μ' ἀπορέσῃς
Νὰ βάλῃς; βλέπεις μούδωκε τέτοιον ἐν' ἀμάξι
'Ο ἴδιος; ἔ πατέρας τοῦ πατέρα μου 'Ηλίου,
Νὰ φύγω ἀνεγγυχητὴ ἀπ' τὰ χέρια τῶν ὀχρῶδ μου!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
'Ὁ μισητὴ κὶ ὁ ἐχθρότατη τῆσ γῆσ γυναίκα
Στοὺς θεοὺς, σ' ἐμένανε, στοὺς ἀνθρώπους ὄλους,
Ποῦ ἐτόλμησε; μαχαίρι νὰ βυθίσῃς μέσα
Στα σπλάχνα τῶν παιδιῶν σου, στις δικές σου γέννες;
Κὶ ἔπειτα ἐμένανε ἀφημένο νάφηνισες;
Κ' ἐνῶ τὴν πλιὸ παράνομη τοῦ κόσμου πράξι,
'Ετόλμησε; νὰ κἀνῃς, ἴθ' ἀντικρύσεις κὶ 'Ηλιο;
'Αμποτε νάφηνισῆς, σπᾶχτι νὰ γίνῃς! Τόρα,
Τόρα τὸ βλέπω τί ἔκανα: πῶς εἶμουν τότε;
Σελογιασμένοι νὰ σὲ πᾶρω ἀπ' ἕνα σπίτι
Κὶ ἀπὸ μιὰ χώρα βάρβαρη καὶ νὰ σὲ φέρω
Σὲ παλάτι 'Ελληνικὴ τὴν κακούργα ἐσένα,
Ποῦ τὸν πατέρα ἐπρόδοσες κὶ τὴν πατρίδ' ἀκόμη
Ποῦ σ' ἔθροψε; κ' ἔτσ' οἱ θεοὶ μὲ τιμωροῦν
Μὲ τοῦ κακοῦ σου δαίμονα τὸ ἴδιο τὸ χερί,
Γιατί ἐδέχτηκα νὰ μ'πῆ σπᾶμορφο τὸ σκάφος
Τῆσ 'Αργῶσ μιὰ φόνισσα τοῦ ἴδιου τᾶδεροῦ της;
Κὶ ὅπως ἀρχισες κακὰ χειρότερο ἤρως τέλος:
'Αντρα μ' ἐπῆρες, μούκανες παιδιὰ κ' ἐτόυτα
Γιὰ ἕνα νὰ γάμο ἐσκότωσες, γιὰ μιὰ γυναίκα!
Τέτοιο κακούργημα ποτέ; δὲ θὰ τολμοῦσε
Μιὰ 'Ελληνίδα, ποῦ ἔπρεπε νὰ προτιμῆσω
Γυναίκα μου νὰ πᾶρω κὶ ὄχι τὸν ὀχτρό μου

Καὶ τὴν καταστροφή μου ἐσένα, τίγρη (*) κὶ ὄχι
Γυναίκα, ποῦ ἀγριώτερη κὶ ἀπὸ τὴ Σκύλλα
Τοῦ νησιῦ (**) τοῦ Τυρσηνοῦ πελάγου ἐπλάστῃς!

ΜΗΔΕΙΑ:
Τόσα καὶ τόσα εἶχα νὰ εἰπῶ, νάποστομῶσω
Τὰ πύλωτό σου στόμα, ἀν ὁ πατέρας Δίας
Δὲν ἤξερε τὰ ὄσα καλ' ἀπὸ μέναν' εἶδες;
Καὶ μὲ πόσες συμφορὲς μ' ἔχεις πληρωμένη
Μήτε μποροῦσ' ἕνας θεὸς νάφῃσῃ τόσο
Πρόσχαρος νὰ περνᾷς μὲ τὴ Βασιλοπούλα
Περιγελῶντας ἔρμη ἐμένανε ἀφημένη,
Καὶ μήτε ἔ Κρέοντα, ποῦ σοῦδωκε τὴν κόρη,
Νὰ χαρῆ ἀφοῦ μ' ἐδῶξε σὺν καμμιά στόν κόσμο!
Τόρα ὅ,τι θέλεις, τίγρη, Σκύλλα εἰπέσ μου, μόνο
Φτάνει ποῦ, ὅπως σοῦπρεπε, σ' ἔχω καρδιοκάψῃ!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Μὰ καὶ σὺ ἔχεις στὴν καρδιά καυρὸ ἄλλο τόσο!

ΜΗΔΕΙΑ:
'Ὅσο ἐστὶ δὲ μ' ἀναγελᾷς σθῆναι ὁ καυμός μου.

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Παιδάκια μου, τὴν πλιὸ σκληρ' εἶχατε μητέρα!

ΜΗΔΕΙΑ:
Παιδιὰ μου, ποῦ πᾶς ἔφαγε τὸ αἰσχρὸ τοῦ πάθος!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
'Εγὼ χερί δὲν ἀπλώσα νὰν τᾶφηνίσω.

ΜΗΔΕΙΑ:
Μονάχα ἡ ἀτιμία σου κὶ ὁ ἄλλος σου γάμος!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Μὰ γιὰ ἕνα γάμο ἐτόλμησε; νὰν τὰ σκοτώσῃς;

ΜΗΔΕΙΑ:
Καὶ τὸ θαρρεῖς μικρὸ κακὸ γιὰ μιὰ γυναίκα;

ΙΑΣΩΝΑΣ:
'Αγ εἶνε γνωστὴ κ' ἐστὶ κακὰ ὄλα τᾶ χεῖς.

ΜΗΔΕΙΑ:
'Ὅδες τὰ ἐδῶ νεκρὰ καὶ πῆ ὄλο τὸ φαρμάκι!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Στὴν κεφαλή σου ὁ φόνος τους βαρὺς θὰ πῆσῃ!

ΜΗΔΕΙΑ:
Τὸν πρωταίτιο τοῦ κακοῦ οἱ θεοὶ γνωρίζουν.

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Τὴ βρωμοσυχαμένη σου ψυχὴ γνωρίζουν!

ΜΗΔΕΙΑ:
Μίσει με' ἐγὼ μισῶ καὶ τὴν πικρὴ φωνή σου!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Κ' ἐγὼ ἄλλο τόσο κ' εὐκόλος ὁ χωρισμός μας

ΜΗΔΕΙΑ:
Λοιπὸν τί στέκει; 'Ενα ἐγὼ πῶθῶ, νὰ φύγω.

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Νὰ θάψω δός μου καὶ νὰ κλάψω τὰ παιδιὰ μου.

ΜΗΔΕΙΑ:
Ποτέ! Μὲ τοῦτο μου τὸ χερί θὰν τὰ θάψω
Στῆσ 'Ὁρεσ τῆσ 'Ακραίας (*) τὸν κόπο, μὴν τύχει
Καὶ μοῦ τὰ πετάξῃ ἐδῶ μῆσ' στοὺς πέντε δρόμους
Κανὲς ὀχτρός ξεθάβοντάς τ' ἀπὸ τὸ μνήμα...
Μὰ ἐγὼ στὴ χώρα ἐτούτη τοῦ Σισύφου θάρθω,
Σὺν σήμερα γιορτὴ μεγάλη νὰν τοὺς κἀνω
Καὶ πανηγύρι ἐδῶ θὰ γίνετα ὅπου ὁ φόνος
'Εγίνε ὁ θεομίσητος τῶν δυῶ παιδιῶν μου...
Καὶ τόρα ἐγὼ στὴ γῆ πεγαίνω τοῦ 'Ερεχθέα
Μὲ τοῦ Πανδίου τὸ γιὸ νὰ μείνω Αἰγέα.
Μὰ ἐσὺ, ὅπως πρέπει, τῶν κακῶν τὸ κακὸ τέλος
Θὰ λάθῃς, χτυπημένος στὸ κεφάλι ἀπ' ἕνα
Κομμάτι ξύλο τῆσ 'Αργῶσ ἀπομεινάρη,
Τοῦ πρώτου ἀφοῦ εἶδες γάμου μας πικρὰ τὰ τέλη!

(*) 'Επροτίμησα τὸ δημοτικὸ τίγρη, ποῦ τὸ συνηθί-
ζουμε τόρα, παρὰ εἰλιανᾶ. *Αν θὲς μάλιστα γράψ' το
λάμια. (Σ. Μ.).
(**) Τῆσ Σικελίας ἡ γνωστὴ τοῦ μῦθου Σκύλλα.
(*) Νὰς στὴν 'Ακροκρήνη.

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Μ' ἀμποτ' ἐσένα νάφηνισῃ τῶν παιδιῶν σου
'Η 'Ερινύα κ' ἡ φόνια Δικαιοσύνη!

ΜΗΔΕΙΑ:
Καὶ ποιοὶ σ' ἀκούνε εἴτε θεοὶ εἴτ' 'Ερινύα
Τὸν ψευτικοκριστὴ καὶ ξενοπατεῶνα;

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Δὲ θὰν τὸ χάσῃς παιδοφόνισσα κακούργα!

ΜΗΔΕΙΑ:
Μήγαινε τὴ γυναίκα σου νὰ κλαψοθάψῃς!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Πηγαίνω δυὸ παιδιῶν πατέρα στερημένος!

ΜΗΔΕΙΑ:
Κλαῖς τόρα, μὰ πικρότερα θὰ κλάψῃς γέρος!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Παιδάκια μου ἀκριβά!

ΜΗΔΕΙΑ:
Στὴ μάνα, ὄχι σὲ σένα!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
Λοιπὸν γιατί τᾶσκότωνες;

ΜΗΔΕΙΑ:
Γιὰ νὰ σὲ κάψω!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
'Ὀϊμένα! ὁ μαῦρος ὕστερη φορ' ἀφῆσέ με
Τὸ στόματάκι τῶν παιδιῶν μου νὰ φιλήσω!

ΜΗΔΕΙΑ:
Τόρα τὰ λῆς παιδάκια σου: Νὰν τὰ φιλήσῃ;
Τόρα ποθεῖς ἐσὺ, ποῦ τόσο τᾶπαρηθήκῃς;

ΙΑΣΩΝΑΣ:
'Ασε με τὸ κορμάκι τους νάπαλοχαλιδέψω!

ΜΗΔΕΙΑ:
Τοῦ κάκου πᾶν τὰ λόγια σου; δὲ θὰν τᾶγγίξῃς!

ΙΑΣΩΝΑΣ:
'Ὁ Δία, ἀκούε πῶς διώχνουμαι καὶ τί παθαίνω
'Απ' τὴν παιδοφόνισσα μαῦρη ἐτούτη τίγρη;
Μὰ τόρα ἐγὼ ὅ,τι κοῦ περνᾷ γιὰ τὰ παιδιὰ μου
Κὶ ὅ,τι μπορῶ τὸ κἀνω: Τὰ θρηνώ μονάχος
Καὶ κλαίγοντάς τα τοὺς θεοὺς μαρτύρους κρᾶζω,
Ποῦ, ἐνῶ ἐσὺ κοῦ τὰ σκότωσες, δὲ μ' ἀφίνεις οὔτε
Νεκρὰ νὰν τᾶγκλιᾶσω κὶ οὔτε νὰν τὰ θάψω
'Εγὼ ὁ πατέρας, ποῦ ἀμποτε νὰ μὴν ἐζῶσα
Σφαγμένα νὰν τὰ ἰδῶ ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴ μάνα!

ΧΟΡΟΣ:
Στὸ χερί του πολλὰ κρατεῖ τοῦ 'Ολύμπου ὁ Δίας,
Κὶ ἀνέλπιστα οἱ θεοὶ πολλὰ τελεσοῦνε;
Κ' ἐνῶ ὅσα ἐμεῖς ἐλπίζουμε δὲ γίνονται ὄλα,
'Ὅπως ὁ θεὸς ἀνέλπιστα νὰ γίνουνε ἤρως;
Καὶ γιὰ τὸ πρᾶμμα ἐτούτο τέτοιον εὑρῆκε τέλος!

Σπέτσες, 1904.

Σ. Μ. Το δρᾶμα ἐτούτο, ἐν παρασταθεῖ, θὰ μοιραστῆ
σὲ τρεῖς ξεχωριστὲς πράξεις: Α' πράξι: ἔως τὸ Γ' μέρος.
Β' πράξι: ἔως τὸ Ε', μέρος. — Γ' πράξι: τὸ ὑπόλοιπο.
— Σὲ κανένα θέατρο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρασταθῇ χωρὶς
τὴν ἔδεια τοῦ μεταφραστῆ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΩΝ ΠΗΓΑΔΙΩΝ

(Χίος)

Τὰ πηγάδια καὶ μάλιστα τὰ μεγάλα πᾶχουν
μέσα σπηλιές ἔχουν τὸ καθένα τὸ στοιχείο του.
Αὐτὸ εἶναι ἕνας κοντὸς ἀραπάκος, ποῦ βγαίνει καὶ
κάθετα στοῦ πηγαδιοῦ τὰ χεῖλια, καὶ δὲν πειράζει
κανένα, οὔτε μιλεῖ, μόνο ἀν περάσῃ καμμιά κο-
πέλλα τῆσ κἀνεὶ μὲ τὰ νοήματα νὰ πᾶη κοντά
καὶ ἀν πᾶη τὴν περιποιεῖται καὶ δῶρα πολλὰ τῆσ
δίνε; ἀν πάλιν δὲν πᾶει δὲν τὸν μέλλει, οὔτε τῆσ
κάνει τίποτε. Μόνο καμμιά φορὰ ἀπὸ τὴ φούρκα
του γιὰ τὴν καταφρόνια πέφτει μέσα στὸ πηγάδι.
Γυρεύει δμως καὶ νὰ ξεγελάσῃ ὁμορφα κορίτσια μὲ